कर्त्तारौ, 'प्राचीनं ज्योतिः' प्राच्यां दिशि प्रणीतं आहवनीयाख्यमग्निं, 'प्रदिशा' प्रकृष्टेनोपदिष्टमार्गेण 'दिशन्तौ' निर्व्वाहकौ ॥

अथ नवमीमाह। "आ नो यज्ञं भारती तूयमेतु। ईडा मनुष्वदिह चेतयन्ती। तिस्रो देवीर्बर्हिरिदꣳ स्योनं। सरस्वती स्वपसः सदन्तु" [९] इति। 'भारत्याख्या देवी', 'नः' अस्मदीयं, 'यज्ञं', 'तूयं' क्षिप्रं, 'एतु' आगच्छतु। 'इह' अस्मिन् कर्म्मणि, 'मनुष्वत्' 'चेतयन्ती' यथा मनुष्यो मयास्योपकर्त्तव्यमिति जानाति तद्वज्जानाति, 'इडा'ख्या देवी चागच्छतु। तथा 'सरस्वती', चागच्छतु। एवमेताः 'स्तिस्रोदेव्यः', 'स्वपसः' शोभनकर्म्माणः, 'स्योनं' सुखकरं, 'इदं बर्हिः' इमं यज्ञं, 'आसदन्तु' प्राप्नुवन्तु ॥

अथ दशमीमाह। "य इमे द्यावापृथिवी जनित्री। रूपैरपिꣳशद्भुवनानि विश्वा। तमद्य होतरिषितो यजीयान्। देवं त्वष्टारमिह यक्षि विद्वान्"[१०]इति। 'यः' त्वष्टा देवः,'जनित्री' विश्वस्य जनयित्र्यौ, 'इमे द्यावापृथिव्यौ', 'रूपैः' देवतिर्यङ्मनुष्याद्याकारैः, 'अपिꣳशत्' रूपयुक्तान्यकरोत्। तथा 'विश्वा भुवनानि' सर्व्वाणि भूतजातानि, 'अपिꣳशत्' रूपयुक्तान्यकरोत्। हे 'होतः', 'यजीयान्' यष्टृतमः, त्वं 'विद्वान्' अभिज्ञः सन्, 'इषितः' अस्माभिः प्रार्थितः, 'अद्य' अस्मिन् दिने, 'इह' कर्म्मणि, 'तं' त्वष्टारं, 'देवं', 'यक्षि' यज ॥

अथ एकादशीमाह। "उपावसृजन्तमन्वा समञ्जन्। देवा-